

[Ove Flich]

der kan opnå en beskyttelse. Men jeg vil sige ligeud: Disse kampvogne er også den bedst tænkelige beskyttelse af vore soldater. Vi tilstræber til enhver tid den maksimale sikkerhed for vore soldater. Samtidig sender vi også til Tuzla en lille gruppe soldater i et såkaldt luftstøttekoordinationshold. Det finder vi også positivt, idet det muliggør effektiv støtte fra fly, såfremt dette behov skulle opstå i en tilspidset situation. Det er altså yderligere et bidrag til sikkerheden for vore folk.

Det er i øvrigt ikke blot omkring Tuzla, vi tænker på vore soldaters sikkerhed. Det er et spørgsmål af yderste vigtighed ved alle vore udsendelser af soldater. Jeg mener, at vore soldater både i Bosnien-Hercegovina og i Kroatien er godt sikret, men alt kan jo desværre ske.

Lad det i denne sammenhæng være helt klart, at det ikke uden videre kommer på tale at trække de danske soldater hjem, som nogle folketingsmedlemmer vistnok foreslog for få dage siden. Vi har overgivet kompetencen over disse soldater til FN, og det er FN, der beslutter, hvis soldaterne skal trækkes ud af et område. Naturligvis kan ingen regering fraskrive sig muligheden for at trække sine soldater hjem, men det må stå helt klart, at det ikke er hensigten.

I forbindelse med udsendelsen af den nye styrke fremgår det klart af beslutningsforslaget, at der er tale om frivillighed for de udsendte forstået på den måde, at man har ret til at melde fra med angivelse af begrundelse herfor. Hermed følger man den procedure, vi hidtil har brugt, når vi sendte soldater til Bosnien-Hercegovina. Det er vi helt tilfredse med. Vi skal ikke i denne situation nu til at diskutere, om det er den rigtige metode. Men lad det være klart, at vi ser meget frem til at få en permanent løsning af dette problem som aftalt mellem forsvarsforligets partier. Vi håber, det vil blive fastsat i forbindelse med fastlæggelsen af lovgrundlaget for den internationale styrke senere i indeværende kalenderår.

Fra forskellige sider hører man kritiske røster om, at den danske indsats i Bosnien-Hercegovina er halvhjertet, og at der er blevet spildt mange muligheder undervejs. Jeg mener ikke, man med nogen ret kan kalde den danske indsats for halvhjertet. Vi vil med dette beslutningsforslag nå op på at have 1.300 soldater i eks-Jugoslavien, og vi vil have noget af det

bedste udstyr i området. Vi ligger hermed helt i top i forhold til andre lande med vort bidrag.

Derimod er det jo sandt, at der er blevet spildt nogle muligheder undervejs. Vesteuropa var på grund af indbyrdes uenighed mellem landene alt for langsom til at gribe ind i konflikten i eks-Jugoslavien. Den skulle have været taget i opløbet, for alle vidste jo, hvad der var på vej. Det fortælles også, at der er behov for mere vilje til at træffe fælles beslutninger, også de svære, i det europæiske samarbejde, så potentielle konflikter ikke får lov til at udvikle sig ud i det ukontrollable.

Fra starten af konflikterne i eks-Jugoslavien har vi satset meget på sanktioner som et middel til at presse parterne til forhandlingsbordet. Alt tyder på, at de nu begynder for alvor at virke på Serbiens økonomi. Men indførelsen af dem var for langsom, og især har det været meget svært at få etableret en ordentlig kontrol med deres overholdelse. Her er der fortsat en del, der kan gøres bedre. Konkret kunne vi ønske os en udvidelse af FN's mandat, så FN-styrker får mulighed for at kontrollere transporternes indhold ved grænserne. Det skulle især give mulighed for en effektiv kontrol ved grænsen mellem Makedonien og Serbien.

Når løsningen bliver fundet – forhåbentlig meget snart – tyder alt desværre på, at den endnu en gang vil levere et bevis for, at vold betaler sig. Der vil næppe blive fundet en retfærdig løsning på kroaternes, muslimernes og serbernes strid om herredømmet over Bosnien-Hercegovina. Krigens sejrherre dikterer.

Og alligevel: Var vi ikke gået ind med vore mæglingsbestrebelse, ville uretfærdigheden være blevet endnu større. Det internationale samfund vil trods alt vise sig at have øvet en påvirkning, om end den har været for svag til at sikre retfærdigheden. Men det er så samtidig en markering af, at der er behov for et stærkere internationalt samfund. FN skal styrkes, så det kan leve op til de mange og vanskelige opgaver, som systemet konfronteres med nu og i fremtiden.

I Socialdemokratiet støtter vi ubetinget en indsats for styrkelse af de internationale organisationer, men det er ikke nok at styrke dem i teorien. Det er netop ved at deltage i løsningen af problemerne her og nu, at vi tilfører de internationale organisationer den nødvendige prestige og den nødvendige handlekraft. Det